



Štev. 7.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. julija 1913.

Pridni Jožko.

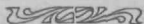
Solnce zašlo je
že za goré,
Stvarnik prižgal je
zvezde svetlé.

Jožko uboga,
moli lepo;
angel zapre mu
trudno oko . . .

Mati dé Jožku:
»Moli še zdaj,
angelčku varhu
v roke se daj.«

V sanjah se Jožku
smeje nebo,
angel od tam mu
proži roko.

A. L.



Slika.

Lilije so bele
v gredi razcvetele,
nežne, ozkoliste,
vse deviško čiste.

In golobčki beli
so na gredo seli,
pa so se čudili
sestram - lilijam . . .

Bogumil Gorenjko.



Angelsko omizje.

12. Blaženi Didak.

Didak je bil rojen na Španskem iz ugledne in imovite družine. Starši so ga zelo lepo vzgojili. Didak je še kot majhen deček rad pohitel v cerkev o zgodnji jutranji uri, da bi prvi stregel pri sveti maši. Služiti mašniku pri oltarju, je bilo njegovo največje veselje. Tudi doma se je vsak dan izkazal prijatelja molitve. Po svoji ponižnosti in čistosti se je mali Didak vsem prikupil tako, da so se oči velikih in malih rade ozirale po njem. Tovariši so komaj čakali, kje in kdaj ga bodo zopet videli. Ali težek križ je mučil dobrega dečka. Učiti se ni mogel in v šoli je daleč zaostajal za drugimi. Prvi v cerkvi, zadnji v šoli. Ali otroška vera mu je povedala, kje najde tolažbe in pomoči. Pri Zveličarju, v zakramentu ljubezni. Sklenil je, pogostoma prejemati sv. obhajilo. »Oni, ki se imenuje Luč, bo razsvetlil tudi moj um in mojo pamet,« si je mislil mladi Didak. Rastel je in vzrastel v čvrstejšega mladeniča. »V samostan pojdem!« je odločno dejal staršem, »tam bom mogel najlažje vsak dan pristopiti k sv. obhajilu.« Prosil je vzprejema v kapucinskem samostanu rodnega svojega mesta. Niso ga sprejeli. »Je premalo nadarjen. Zabitih pa tudi samostan ne potrebuje,« je sodil oče gvardijan. Didaka je to močno bolelo. Žalosten je odšel domov. Marljivo je prihajal k tabernakeljnu v bližnjo cerkev, molil in molil, zraven pa tudi pridno sedeval ob knjigi v domači hiši in se učil. Njegov trud ni bil zastonj. Didak je pričel rasti tudi v modrosti. Vnovič je zaprosil vzprejema pri očetih kapucinih, in sicer topot v Sevili, slovečem španskem mestu. Sprejet je bil. V zahvalo je sklenil, postati še gorečnejši v molitvi in v učenju. Postal je mašnik. Z veseljem in z lahkoto si je prisvojil potrebno znanje za sveti mašniški stan. Predstojniki so ga določili za pridigarja v domači samostanski cerkvi. Didak se je izgovarjal, da ni sposoben za to pretežko in prečastno službo, a pokorščini se je vdal.

In uspehi? Cerkev je bila polna strmenja in gorečega navdušenja, ko je oznanjal besedo božjo mladi kapucinski oče Didak. (Didakovo prvotno ime je bilo Jožef Franc Lopez.) Kmalu je postal ljudski misijonar na Španskem. Didak je govoril preprosto, a prepričevalno, vse je pohvalno govorilo o velikih talentih onega, o katerem je bilo nekoč rečeno: »Zabitih pa tudi samostan ne potrebuje.« Sedaj pa je bila cela Španija polna hvale o Didaku. Tudi na kraljevem dvoru so z zanimanjem govorili o njem. Kadar je pridigal na misijonih Didak, nikjer ni bilo cerkve, da bi obsegla ljudstvo, torej je moral govoriti večinoma na prostem. Po končanem govoru so ga obstopili krepki možje-stražniki, ki so zabranili, da ga ljudstvo ni obsulo od vseh strani in mu raztrgalo oblačila, da si kak košček vzame v spomin na slovečega in svetega moža. Kamor je Didak prišel s svojimi govori, so zapirali slaba gledišča in požigali pohujšljive knjige. Pri vseh velikih uspehih je ostal Didak ponižen redovnik. Pred sto leti je umrl in pred 20 leti ga je sveta Cerkev prištela med blažence in ni več daleč čas, ko ga uvrsti tudi med svoje svetnike. Blaženi Didak, ljubi otroci, vas uči, koliko pomaga pogostno sveto obhajilo tudi pri lepem napredovanju v šoli.

(— r.)



Povest o najdeni uri.

IV.

(Konec.)

Kar je marsikdo izmed vas že uganil, to se je v resnici zgodilo. Povest o čudežnonajdeni uri je prišla na ušesa gospodu učitelju. Drugi dan po dokončanem šolskem pouku so gospod učitelj pridržali v šoli Boštjanovega Jakca in Šinkovčevega Mihca. Ko so odšli vsi drugi učenci, so stopili gospod učitelj k vratom in so jih odprli. Pogledali so, če morda čaka in prisluškuje kak radovednež. Ko ga pa ni bilo, so vrata zaprli in stopili k našima znancema.

Dečka sta vztrepetala. Jakec je pričel glasno ihteti, pa tudi Mihcu so stopile solze v oči, ko je gledal pred seboj strogega in resnega gospoda učitelja. Bal se je Mihec, da bi utegnil biti strogo kaznovan, čeprav je nedolžen. No, pa to se ni zgodilo. Saj so bili gospod učitelj natančni in niso nikogar prej kaznovali, da je bila krivda dokazana. Na Mihcu pa krivde ni bilo in zato ni mogel biti kaznovan.

Pričelo se je preiskavanje. Gospod učitelj so vprašali Mihca, kako in kdaj se je vse to zgodilo, in kdaj je njegovemu očetu zmanjkalo ure.

Mihec je pripovedoval počasi in boječe, a zrl je strogemu gospodu učitelju naravnost v obličje.

»Nekega popoldne par dni, preden sva se igrala z Jakcem pod okroglecem in sva našla zakopano uro, so prišli naš ata iz mesta. Preoblekli so se in položili uro na mizo. Potlej so pa hitro odšli v delavniški obleki na polje k delavcem, uro pa so pustili na mizi. Tedaj sem bil jaz doma. Učil sem se krščanski nauk za gospoda kateheta, da bi drugi dan kaj znal. Ko sem se naučil, sem odšel na polje, kjer so bili vsi naši domači in tudi oče. Proti večeru smo se skupno vrnili s polja. Pri večerji pa so me oče ostro prijeli, naj povem, če sem kaj videl in kam položil njihovo uro. Povedal sem, da sem jo videl, preden sem odšel, in da je bila tedaj še na mizi. »V zemljo se ni mogla udreti,« so rekli oče, »in tatu menda tudi nimamo pri hiši.« Kregali so se name in mi zabičevali, da bom tepen, če ne povem, kje je ura. Bal sem se, a povedati nisem mogel, ker nisem vedel za uro.« — Mihec je pripovedoval še dolgo in natanko vsako besedo svojo, očetovo in materino. Vso dogodbo na vrtu in pri Kajžarjevi skali je natančno razložil gospodu učitelju. Tudi vse Jakčeve besede jim je povedal. Pa tudi to je omenil, da bi ga bili oče kmalu našvrkali z leskovko, ko jim je prinesel uro.

Gospod učitelj so vedeli že po Mihčevih odkritih besedah natančno, kje tiči krivda; vendar so hoteli poslušati tudi Jakca, naj pove, kar vé. Bili so radovedni, če bo sedaj povedal po resnici. Mihcu so



Nadebuden mladenič.

ukazali iti domov, Jakca pa so vprašali, kdaj je vzel uro in kako.

Glasno ihteč se je zgrudil Jakec na kolena pred gospodom učiteljem in jih je prosil, naj ga nikar ne kaznujejo, da hoče povedati vse po pravici, popolnoma vse od kraja do konca.

In Jakec je priznal vse, kar je povedal Mihec. Pravil je, kako se je tistega popoldne, ko ni bilo pri Šinkovčevih nobenega doma, na skrivnem zmuzal skozi stranska vrata v Šinkovčevo hišo in uzrl na mizi uro. Neko skrivno poželenje in neizrekljiv pohlep po uri se je vzbudil takrat v njegovem srcu. Že je segnil z roko po uri, ko mu je narekala vest, da je to greh, da ga vidi Bog in se joka angelček... Toda poželenje po uri je bilo močnejše kot Jakčeva vest, in zato je segel z roko po uri in jo vtaknil v hlačni žep. Od tistega trenutka ni mogel biti več pri miru. Nikjer ni imel obstanka. Vedno ga je težil žep, kjer je nosil ukradeno uro. In bal se je, da bi je zvečer ne našli mati v hlačah, ko bi on zaspal. Zato pa je odšel tisti dan po Marijinem zvonenu na Šinkovčev vrt in jo zakopal globoko v zemljo, nanjo pa je položil več lesenih deščic, ki jih je dobil doma v hiši. Vse to pa je pokrnil s prstjo. Z verižico pa je stekel tja gor h Kajžarjevi skali in jo vtaknil podnjo. Ko je vse to končal, je stekel domov in je spal tisto noč nemirno. Sanjalo se mu je, da se je pripeljalo na čveterovprežnem vozu dvajset črnih rogačkov in so silili vanj in ga hoteli odpeljati. Hudo mu je bilo v sanjah. Ko je jokal in kričal, so ga predramili mati in ga potolažili. Sklenil pa je že tedaj, da bo na ta ali oni način poskrbel, da pride ura in verižica nazaj v roke Šinkovčevemu očetu. In nato se je zgodilo, kar je zapisano v začetku te povesti.

Gospod učitelj so bili veseli, da se je Jakec poboljšal in povedal golo resnico. A kaznovati so ga kljub temu morali, da si zapomni za vse čase, da je krasti po božjih in človeških postavah prepovedano. Cmeril se je Jakec in odkritosrčno prosil gospoda učitelja odpuščanja in obljubil svečano, da se ne bo nikoli več tako daleč izpozabil. Pritrdil je

učiteljevim besedam, da bo vsekdar znal razločevati svoje od tujega in da ne bo nikoli več izkušal krasti.

Kako se je godilo Jakcu doma, si lahko mislite. Zapela je leskovka prav glasno svojo pesmico. Boštjanov oče so znali dobro sukati to orodje. Ko se jim je zdelo dovolj, so nehali in odložili palico, fanta pa spodili in mu zapretili, naj nikoli več ne prestopi domačega praga, če misli še krasti.

Hudo je bilo Jakcu, in srce se mu je krčilo v prsih, ko je moral na očetovo besedo iz hiše. Šel je gor na izbo in se zaril v seno ter premišljeval svojo usodo in bolečine, ki jih je čutil. V veliki bolesti in v trdnem sklepu, da ne bo nikoli več kradel, ga je zazibal spanec, ki je zakril nenadoma njegove solzne oči. In spal je skoro do večera v senu. Na večer pa je vstal in stopil dol v hišo in prosil s sklenjenimi rokami in jokajočimi očmi odpuščenja očeta in mater. Pa sta mu odpustila — samo to so dostavili oče, da ga bodo o prvi priliki, ko bi izvedeli, da je kje napravil kako nerodnost in kaj izmaknil, takoj spodili izpred domačega praga.

*

Pa ga pogledjte danes Boštjanovega Jakca! Pošten in priden je, da malo takih. Mizarstva se je izučil in za pomočnika služi pri uglednem mizarju v mestu. Vsako soboto zvečer obiše svoje starše, ki stanujejo blizu mesta, in ostane pri njih čez nedeljo. V pondeljek navsezgodaj pa zopet odrine na delo. To je vrl fant in vzor vsem fantom. Pa tudi denarno podpira očeta in mater, ker sta na stara leta opešala, da si ne moreta več sama služiti kruha. Kadar pa pride Jakec v primerno družbo, pa kaj rad pove povest o najdeni uri in je danes vesel tistih udarcev, ki so ga odvrnili od krive poti in mu pokazali pot poštenega dela in življenja.

Vukovoj.



Igračke.

Lepa zelena pomlad je bila prišla. Vse je zapuščalo zatohle sobe, hitelo vun — vun med cvetoče drevje in na cvetne livade — vun pod milo nebo, da se zopet enkrat nasrka svežega, pomladanskega zraka, po katerem je bilo že tako zelo zahrepenelo srce.

Otroci so se prvi nehali drsati po peči in okoli nje. Niso jim bile več mar igrače, ki so jih dannadan kratkočasile v pusti zimi.

Grda otročja nehvaležnost! Vse igračke so pometali v kot, namesto teh so pa naložili na štirikolesen voziček grablje, lopato, vile in odpeljali vse skupaj vun pod milo nebo.

Tu pa ni konca ne kraja veselega rajanja, petja, vriskanja. Nekateri trgajo cvetice, drugi jih vežejo v vence, tretji se lepoticijo z njimi. Ko pa se na večer vrnejo vsi trudni in zaspani, se nihče ne spomni zimskih prijateljic — igračk, ampak drug za drugim zlezejo v mehke posteljice k sladkemu počitku.

Igrače se v kotu same dolgočasijo. Stavile so med seboj, katera izmed njih zna najbolj zehati. Na povelje ena, dve, tri so zazijale. Stavo je dobila lesena punčka, ki je odprla usta tako široko, da bi ji bil vrgel lahko cel bonbonček v usta.

Ta je vobče zbujala med vsemi pozornost. Trdila je, da se zna postavljati na glavo, po rokah hoditi in po vrvi plesati.

Vse je radovedno strmelo v njo. Vsaka igračka bi jo najraje že gledala, kako se semintja vrti in pleše po vrvi.

Naprosili so jo, naj jim pokaže svojo spretnost na vrvi. Res, ni se dala dolgo prositi in določila se je predstava na večer. Vrv je bila že napeljana okoli peči, kamor so domači obešali mokro obleko. Drugih priprav pa ni bilo treba.

Bližal se je čas predstave. Svinčeni vojaki od prostaka do častnika, porcelanske punčke v krasnih oblekah so se že šetali po pozorišču in nestrpno pri-

čakovali predstave. Ali lesene punčke ni od nikoder. Občinstvo se je jelo dolgočasiti, zato so konji najprej malo zaplesali.

Kar zağrmi po pozorišču glasen pozdrav. Po vrvi ob peči stopica po taktu godbe lesena punčka. Par pohodov semintja, pa je zadostovalo.

V drugič se prikaže z zamorčkom na hrbtu. Sedaj se je pa že tako gibko obračala na vrvi, da je nekaterim kar sapo zapiralo. Ko pa je končno s prav elegantnim skokom skočila z vrvi, tedaj pa je zağrmelo po pozorišču in pohvale ni hotelo biti konca.

»Kako more biti vendar tako predrzna,« reče zavistno porcelanska punčka. A lesenka ji ni ostala dolžna odgovora, ampak jo zavrne:

»Četudi padem, se mi ne zgodi nič hudega; poberem se in zopet lahko splezam po vrvi — ker nisem porcelanasta, razumeš, sestrica?«

L. Koželj.



Prvič na konju.

Francek! Francek! — Francek!« — Večajeva mama je klicala, toda Francka ni bilo od nikoder. Vedela je, da se je moral kam oddaljiti. Saj se je odzval drugače vedno takoj na prvi klic in je pritekel vprašat, kaj mama želi. A danes! Ni ga bilo nikjer in mama ga je iskala s skrbnim očesom okrog hiše in po vrtu.

Večajev Francek je bil deček sedmih let. Pričel je letos obiskovati vaško šolo. Bil je priden ter nardarjen otrok, in gospod učitelj ga je bil prav vesel ter ga je večkrat pohvalil. Posebno veselje je imel Francek nad konji in je živo gledal vselej te lepe živali, kadar jih je srečal na cesti. Zaničljivo je vržel v kot lesenega konja, ki mu ga je bil kupil lansko leto stric, in je pravil, da bi imel rad živega konja, ki zna tako lepó teči. Sédel bi nanj in zdirjal z njim kot blisk po cesti. To bi bilo veselje, to bi ga zavidali njegovi tovariši!

Sosed Bernot je šel zjutraj v semenj in je pri-
gnal domov iz trga rdečo kobilo in mlado žrebe. To
vam je bilo nekaj za Francka! Popustil je lesene
igračke na vrtu in tekel k Bernotovim takoj, ko je
bil ugledal lepe živali. In kako jih je gledal! Sukal
se je okrog mladega žrebička in bil je že toliko
pogumen, da ga je potapljal po vratu. Oj, kaj, ko
bi bil ta konjiček njegov!

Bernotov ata je pa uganil dečkove misli in mu
hotel narediti malo veselja.

»Kaj, ali bi rad jahal, Francek?« je vprašal
fantka in ga smeje se pogledal. — Francek skoro ni
mogel verjeti, da čuje te besede. Stal je z odprtimi
ustmi in je gledal sedaj Bernota, sedaj zopet žrebička.

Bernotov ata pa je prijel Francka z obema
rokama pod pazduho in ga posadil rahlo na mladega
konjiča. Začudeno se je ogledaval Francek v tem
novem stanju in lice mu je žarelo veselja. Prijel se
je žrebeta za črno grivo in ga veselo pognal:

»Hi, konjiček, hi!« In žrebe je poskočilo res
par korakov in Francku se je zdelo, da je vojak, o
katerih je tako rad pripovedoval stari dedek.

Tedaj pa se začuje izza vogla materin glas, ki
je klical Francka. Francek pa kar ni mogel s konjiča:
želel je, da ga vidijo tudi njegova mama. Glasno je
zavriskal. Mama je spoznala Franckov glas in je
stopila bližje.

»Glej ga, glej, zmazka, kam se ti spravi?« je
rekla mati bolj v začudenju kot v nevolji, ko je za-
gledala jezdeca. Francek je pa sedel kakor pribit na
konju in je gledal mamico, češ: »Ali me vidite?«

Bernot je nato posadil Francka zopet na tla.
Francek se je le težko ločil od zalega žrebička. Hitel
je domov z mamico in še dolgo ni mogel pozabiti,
kako je prvič jahal živahnega konjiča.

A. Šavelj.





Posvetitev otrok Brezmadežni.

Silvin Sardenko.

I.

In sedaj stojiš pred nami!
 Ti naš up in naša slava,
 naš spomin in radost naša!
 Bodi zdrava! Bodi zdrava!

Kak oko je željno zrlo:
 Kdaj? Odkod? In kakšna prideš?
 Komaj v noči je zaspalo,
 da mu morda ne odideš.

Kak srce je hrepenelo,
 da te Mater sprejme k sebi;
 drugo vse je pozabilo,
 ko je čulo glas o Tebi.

II.

Glas o tebi nam je sladek,
 kakor slavčev glas pomladi:
 Kot skrivnosti polno Rožo
 venčali bi vsi Te radi.

A čemu Ti to razkrivam!
 Vse je Tebi razodeto,
 sama vidiš, kje proslavlja
 Tvoje se ime presveto.

In sedaj stojiš pred nami!
 Ti naš up in naša slava,
 naš spomin in radost naša!
 Bodi zdrava! Bodi zdrava!

III.

Bodi zdrava! Bodi zdrava!
 Slavospev Te naš pozdravlja!
 Ti pa, Mati, z ljubim Sinom
 milostno nas blagoslavlja!

Blagoslovi to-le hišo,
 Tvoji slavi darovano,
 z varstvom svojim materinskim
 Ti jo váruj neprestano.

Blagoslovi naše starše
 in njih trude in njih tuge;
 naj množe se zdrava leta,
 naj množe se jim zasluge!

IV.

Naj množe se vsem zasluge,
 ki za Tvojo čast so vžgani,
 kakor Materi otroci,
 vsi naj bodo Tebi vdani.

Ne odtegni nam pogleda,
 dokler nisi na višavi
 še nad nami vnela zvezde,
 ki se ji ljubezen pravi.

Blagoslovi naše hiše,
 da po njih se mir sprehaja!
 Nam iz srčne globočine
 še poslednja prošnja vstaja.

V.

Še poslednja prošnja vstaja
 s tiho solzo poročena:
 Še za deco, Mati mila,
 še za deco prošnja ena!

Bodi z nami, kadar satan
 s poslanim trupom nami,
 da se duša ne spozabi:
 Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi, kadar žalost
 mimo duše naše hodi,
 da nikdar se ji ne vdamo:
 Z nami bodi! Z nami bodi!

VI.

Z nami bodi! Z nami bodi!
 Ko nas bodo nesli k jami,
 kje tedaj bo naša duša?
 Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi! Kadar Stvarnik
 k sodbi sede, da nas sodi,
 kdo obstal bi tam brez Tebe?
 Z nami bodi! Z nami bodi!

To je ona prošnja vroča,
 s tiho solzo porošena:
 Stori, Mati, da se tákrat
 ne zavrže duš nobena!



V varstvu Marijinem.

Veliko so pretrpeli v zadnji balkanski vojski zlasti razni katoliški zavodi in samostani; toda marsikje se je očitno pokazalo posebno varstvo božje in pa pomoč nebeške kraljice Marije. Med dolgotrajnim obleganjem Odrina, ko Bolgari niso pustili nobene žive duše iz mesta, smo se dostikrat povpraševali, kako je neki s katoliškimi zavodi; ali so njih hiše še cele, ali so odrinski katoličani še živi, ali imajo še kaj živeža itd. Prednica odrinske bolnišnice, M. Ivana od Sv. Križa, pripoveduje v pismu z dne 12. aprila 1913 sledeče:

»3. februarja so se sovražnosti med Turki in Bolgari zopet pričele, znamenje, da se nam bližajo hudi časi, hujši nego kdaj poprej. Ker se mirovni odposlanci v Londonu niso mogli zediniti za mir, so jeli Bolgari mesto zopet obstreljevati, in sicer s tako silo, da tega ni moč popisati. Prve dni so neprestano streljali. Strašno

gromenje! Molili smo in goreče zdihovali k Bogu kot otrok, ki stoji na robu propada; zaupali smo na pomoč prečiste Device Marije ter se trdno zanesli, da nas bo ščitila tako, kot o priliki prve kano-nade. Bombe so švigale nad našimi glavami; šrapneli so padali in se razpokavali okrog bolnišnice, krogle so

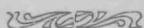


Sv. Družina.

švigale v celih množinah okrog nas. Veliko žrtev je bilo v mestu. Četrty dan bombnega napada se je obdrsnil šrapnel ob streho naše hiše, je poškodoval vogal strehe ter se potem zaletel v sosedovo hišo, prizanesel je pa štirim otročičem in materi, ki so ravno molili. Peti dan bombardiranja je padla granata na bolnišnico; toda kakor bi jo nevidna roka zadrževala, je odletela in dleščila v nasprotno steno, kjer jo je zopet nazaj vrglo, da se je razletela ob kuhinji in ni napravila druge škode,

kakor da je od dimnika odtrgala nekaj opeke. Šesti dan je padla granata na sredo bolnišniškega dvorišča prav zraven sobe, ki je urejena za operacije. Zakopala se je dva metra globoko v zemljo, druge škode pa ni naredila.

Sveta Marija, ki je čuvala nad nami, je odvrnila od nas vse nevarnosti. Zdi se kakor da je odvrčala od nas nevarne strele, bombe in granate. V zahvalo za očitvidno rešitev bomo sedaj zidali lurško votlino in kapelo, kakor smo zaobljubili v dneh hude nevarnosti in velike stiske.«



Cvetje z Marijinega vrtca.

Kaj imaš od Marijinega vrtca? V »vrtcu« se učiš, kako Marijo ljubiti, kako po Mariji k Jezusu priti. Ob Marijini roki boš prišel, ljubi otrok, čedalje bliže k Jezusu. — V »vrtcu« se boš naučil, da boš rad in z veseljem, pa tudi s pridom molil. — Marijin vrtec bo najboljša bramba in najgotovejše varstvo tvoje mladosti. Ko boš odrasel, boš mogel govoriti: Marijinemu vrtcu se imam zahvaliti, da sem ohranil svojo mladost čisto, nepokvarjeno in neomadeževano. — Marijin vrtec je pot k ljubemu Bogu; »vrtec« vodi negotove in nezanesljive korake otrokove; »vrtec« te bo obvaroval v viharjih dneh, ko bi te drugače morda viharji izkušnjav in zapeljevanja podrli.

»**Še ena mati**«. Na otoku Cejlonu je živel deček protestantovskih staršev v velikem prijateljstvu z nekim katoliškim dečkom. Nekoč vpraša krivoverska mati svojega ljubljenega Roberta: »Robert, kajne, mene imaš najrajši?« »Ne, mama, Boga ljubim čez vse.« »Pa potem?« Deček zamaje z glavico, pogleda resno materi v obraz. »Kako? Ali imaš še koга rajši od mene?« »Da, bolj kot tebe ljubim Mater božjo.« — Kmalu nato je zamišljena mati poiskala katoliškega duhovnika in ga prosila, naj jo pouči o nebeški Materi in o naukih katoliške Cerkve. Prestopila je v katoliško Cerkev in skupno s svojim sinčkom Robertom prejela prvo sveto obhajilo.



Odgovor pametnega kmeta.

Neki prekucuh je rekel kmetu: »Vaše cerkve in zvonike bomo še vse porušili.« »To je pač mogoče,« odgovori vrli kmet, »toda zvezde na nebu nam morate pa vendarle pustiti, in dokler ostane ta abeceda na nebu, bomo učili svoje otroke čitati v njih božje ime.«

Štirje mrličiči hkrati.

Mala Nežika je priletela vsa zasopla od soseda in je začela v eni sapi pripovedovati, kolika nesreča jih je zadela: »Oh, pomislite, kar štiri ženske so naenkrat umrle.«

Mati zmaje z glavo in pravi: »Nežka, ti si gotovo napak slišala.«

»O ne, mama, sama sem brala, saj je tiskano: Naša preljuba soproga, mati, sestra in teta.«

Pomoček zoper jezo.

Dva prijatelja sta se v pogovoru razgrela in razjezila ter začela drug drugega obdelovati z zelo razžaljivimi besedami. Ves razjarjen gre oni, ki je najostreje govoril, vun ter zaloputne vrata za seboj. Pa nenadno se v kratkem času zopet vrne ter s prijaznim obrazom poda roko razžaljenemu prijatelju in ga prosi odpuščanja. Le-ta mu ves ginjen poda desnico in ga v solzah veselja pritisne na svoje prsi.

»Kje pa si bil,« ga vpraša nato, »da se je tako hitro polegla tvoja jeza?«

»Pri Jezusu Križanem na gori Kalvariji in pred njegovim sodnim stolom v večnosti!« odvrne in še enkrat prisrčno stisne roko svojemu prijatelju. Odslej sta si bila še boljša prijatelja.

Zastavica.

S k otrokom glad odganja,
k m v zvoniku se pozvanja,
s p živini daje hrano,
z r obleko ubožcem znano.

Šaljivo vprašanje.

V katerem gozdu nima drevje listov?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)